

Οι Πιτσιρικάι

Μάιος – Ιούνιος 2011, Παπαδάτες Πρέβεζας

Τιμή : 0,80 €

Ελληνικό Κοινοβούλιο.

Υπάρχει τελικά; Σιγά μην υπάρχει!

Το παρακάτω θέμα έκθεσης δόθηκε στους μαθητές της Β' Λυκείου σε όλα τα σχολεία της Ελλάδας για εργασία στα πλαίσια του προγράμματος της Βουλής των Εφήβων. Η καλύτερη σε πανελλαδικό επίπεδο είναι αυτή που στο τέλος διαβάζεται από το βήμα της Βουλής.

Η έκθεση που ακολουθεί είναι της **Ελλης Γκαρτζώνη**, μαθήτριας του 2^{ου} Λυκείου Φιλιππιάδας η οποία με έντονη ανησυχία και προβληματισμό παραθέτει τις απόψεις της με αυθορμητισμό και καυστικότητα.

Οι απόψεις της μας βρίσκουν όλους μας σύμφωνους, για αυτό και αποφασίσαμε να συμπεριλάβουμε μέρος της έκθεσής της στο τεύχος αυτό της εφημερίδα μας, μιας και αποτελεί το πιο επίκαιρο θέμα της εποχής μας.

Θέμα : “ Το Κοινοβούλιο εκλέγεται από τους πολίτες για να εκφράζει τη δημοκρατική του βούληση, να προασπίζεται και να προωθεί το δημόσιο και εθνικό συμφέρον.

Αφού λάβετε υπόψη σας τα παραπάνω, να γράψετε ένα άρθρο στο οποίο θα εκφράζετε τη γνώμη σας για το Ελληνικό Κοινοβούλιο και θα προτείνετε τρόπους βελτίωσης του ρόλου του, αν κρίνετε πως αυτό είναι αναγκαίο. ”

Ελληνικό Κοινοβούλιο. Υπάρχει τελικά; Σιγά μην υπάρχει!

Ο ρόλος, η αξιοπιστία και η ύπαρξη του Ελληνικού Κοινοβουλίου στις μέρες μας αμφισβητείται συνεχώς. Αυτό συμβαίνει γιατί όλοι οι βουλευτές, γνωστά λαμόγια, έχουν φάει όλα τα χρήματα του ελληνικού κράτους και τώρα μας βάζουν να γράφουμε εκθέσεις μπας και βρουν κανένα τρόπο να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα. Τρόπο δεν θα βρείτε να ξαναφτιάξετε την ελληνική οικονομία-κοινωνία. Γιατί μια ζωή θα βρίσκετε τρόπους να τα τρώτε. Αν ανοίξετε τις καταθέσεις που έχετε, ρε άπληστοι, σε ελβετικές τράπεζες θα ξεχρεωθεί το ελληνικό κράτος και όλη η Ευρώπη.

Χρειάζεται να γίνει μια λαϊκή εξέγερση γιατί εσείς δε νοιώθετε.

Σας έβαλε ο ελληνικός λαός, στη βουλή για να εκφράσετε τις απόψεις τους. Αντίθετα εσείς και φάγατε τα λεφτά τους και προσπαθείτε να κλείσετε τα στόματα όσων διαμαρτύρονται.

Ξεφτιλίκια δηλαδή! Θα υπάρχουν όμως και άτομα τα οποία δε θα φοβηθούν να αντισταθούν σε αυτή την εξουσία που τους καταπατά τα δικαιώματα σε καθημερινή βάση και τους κατατρώνει το είναι [. .] [...] Ξυπνάτε! Δε θα μας τρελάνετε εσείς. Εμείς θα σας τρελάνουμε. Η ελληνική νεολαία δε βρίσκεται σε λήθαργο. Έχει ξυπνήσει και ψάχνει τρόπους να φτιάξει το «χαλασμένο» κόσμο των μεγάλων. Δώστε την Ελλάδα στον λαό. Τα κάνετε που τα κάνετε «σκατά», μην ξεπουλάτε και την αξιοπρέπεια μας. Άντε γεια δηλαδή. Άντε γεια!

Και σε όποιον δεν αρέσουν αυτά που γράφω, μην αρχίσει να λέει ότι είμαι κομμουνίστρια, αντιστασιακή κλπ.! Αυτή είναι η αλήθεια, είναι η φωνή της νεολαίας που διαμαρτύρεται. Έτσι όπως πάμε σε λίγο δεν θα υπάρχει ελληνικό κράτος, θα γίνουμε κράτος πολυεθνική ξεπουλημένο στις μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις!

Αναστασία Κοκκίνη

Σχέσεις Γονέων - παιδιών

Ανάμεσα στα παιδιά και τους γονείς υπάρχουν βασικές διαφορές, οι οποίες έχουν σχέση κυρίως με την διαφορά ηλικίας. Ο νέος, δυναμικός και με οράματα δεν σταματά να φαντασιώνεται και να επιθυμεί το καλύτερο για τον τόπο του. Οι γονείς έπαψαν ποια να πολεμούν και να ονειρεύονται αφού αντικρίζουν κατάματα την οδυνηρή πραγματικότητα.

Αντίθετα, βεβαίως, ο νέος προσπαθεί πάντα να καταπολεμά παρατυπίες και λάθη που συνεχίζουν να υπάρχουν ανεξίτηλα στην κοινωνία. Αντίθετα, ο γονέας πιεσμένος από τις συνθήκες της ζωής παραβλέπει όλα αυτά και πιστεύει στην δύναμη της εργασίας, της εργατικότητας και του υλικού ευδαιμονισμού. Χάνει την μαχητικότητα του σε θέματα πολιτικού και κοινωνικού ενδιαφέροντος. Γι αυτό και ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά υπάρχει μια ασυνεννοησία στις ιδέες τους και όχι μόνο . . .

Βαλεντίνη Κοκκίνη

Συντακτική Ομάδα

- Κίτσιου Κατερίνα
- Κοκκίνη Αναστασία
- Κοκκίνη Βαλεντίνη
- Κοκκίνης Παναγιώτης
- Νάκα Ελένη
- Σιντόρη Λαμπρινή
- Χρήστου Κωνσταντίνος
- Χρήστου Νικόλαος

Υπεύθυνος Εφημερίδας :
Κώτσης Μάνθος

Η παρέα μας μεγάλωσε!

Μέλος των Πιτσιρικών είναι και ο συγχωριανός μας φίλος Ιωάννης Μπατσούλης, ο οποίος πολύ πρόθυμα συνεργάστηκε μαζί μας σε αυτό το τεύχος.

Εννοείται ότι όποιος επιθυμεί μπορεί να συμμετέχει σε αυτή την προσπάθεια που κάνουμε προτείνοντάς μας θέματα και ιδέες για να καλυτερέψουμε την εφημερίδα μας.

“ Ν’ αγαπάς την ευθύνη. Να λες, Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω την γη.
Αν δεν σωθεί, εγώ φταίω.”

N. Καζαντζάκης

Το παθητικό κάπνισμα... κουφάίνει !!!

Το κάπνισμα έχει πολλές παρενέργειες στην υγεία - και μια από τις λιγότερο γνωστές είναι η σταδιακή απώλεια της ακοής. Τώρα, μια νέα μελέτη αποκαλύπτει ότι δεν φθίνει μονάχα η ακοή των καπνιστών εξαιτίας του, αλλά και αυτή όσων εισπνέουν τον καπνό των άλλων.

Η νέα μελέτη δημοσιεύεται στην επιθεώρηση «Tobacco Control» και πραγματοποιήθηκε σε 3.307 εθελοντές, άλλοι εκ των οποίων ήταν πρώην καπνιστές και άλλοι παθητικοί.

Οι ερευνητές από το Πανεπιστήμιο του Μαϊάμι και το Διεθνές Πανεπιστήμιο της Φλόριντα τούς υπέβαλλαν σε εξετάσεις ακοής, καταγράφοντας πόσο καλά άκουγαν τις χαμηλές, μεσαίες και υψηλές συχνότητες.

Επιπλέον, υπέβαλλαν τους παθητικούς καπνιστές σε εξετάσεις αίματος για να καταγράψουν τα επίπεδα της κοτινίνης (είναι ένα υποπροϊόν της νικοτίνης) και μέσω αυτής να αξιολογήσουν το βαθμό της παθητικής έκθεσής τους στον καπνό των τσιγάρων.

Όπως διαπίστωσαν, οι παθητικοί καπνιστές είχαν ιδιαίτερα αυξημένες πιθανότητες να παρουσιάζουν διαταραχή της ακοής, σε όλο το φάσμα του ήχου - και μάλιστα σε σημείο να αδυνατούν να κάνουν μια συζήτηση όταν γύρω τους υπήρχε θόρυβος. Στην πραγματικότητα, ο κίνδυνος να πάσχουν από διαταραχή της ακοής ήταν αυξημένος κατά σχεδόν 35%.

Οι ειδικοί πιστεύουν ότι η φθορά της ακοής εξαιτίας του καπνίσματος οφείλεται στη διαταραχή της ροής του αίματος στα μικροσκοπικά αγγεία του αφτιού, που έχει ως συνέπεια να μην τροφοδοτείται με το οξυγόνο που χρειάζεται για να λειτουργεί σωστά.

Επειδή, εξάλλου, βλάβες της ακοής εντοπίστηκαν και στους παθητικούς καπνιστές με πολύ χαμηλά επίπεδα κοτινίνης στο αίμα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ακόμα και η μικρή έκθεση στον καπνό των άλλων, είναι επιβλαβής για την ακοή.

Ελένη Νάκα

Ανέκδοτα !

- ✓ Κάποιος, πηγαίνοντας στη δουλειά του βλέπει ένα πλήθος ανθρώπων να περπατάει. Κοιτάζοντας στην "κεφαλή" της πορείας, βλέπει ένα φέρετρο, από πίσω έναν κύριο με ένα σκυλάκι και ακολουθεί το πλήθος. Πλησιάζει τον κύριο και τον ρωτάει:
 - Τι γίνεται εδώ ρε φίλε;
 - Άσε, του λέει αυτός, πέθανε η πεθερά μου.
 - Σώπα ρε φίλε, κρίμα... Και, αν επιτρέπεται, πώς;
 - Την δάγκωσε το σκυλάκι μου...
 - Αλήθεια; Τι μου λες; Μπορείς να μου το δανείσεις για απόψε;
 - Μπες στην ουρά!
- ✓ Μια μέρα στην τάξη, λέει η δασκάλα στον Τοτό
 - Εγώ διαβάζω, εσύ διαβάζεις, αυτός διαβάζει ... τι χρόνος είναι;
 - Χαμένος!!

Κωνσταντίνος Χρήστου

Ο μύθος του Άι Γιώργη

Ο μύθος ξεκινάει εδώ και πάρα πολλά χρόνια πίσω. Σε ένα από τα χωριά της Λ. Σούλης κατοικούσε ένας δράκος. Μια μέρα ο δράκος έκλεισε την τρύπα από την οποία έβγαινε το νερό και ξεδιψούσε τους κατοίκους του χωριού. Στο χωριό άρχισε ο κόσμος να πεθαίνει από τη δίψα. Τότε έκαναν μια συγκέντρωση και αποφάσισαν να ρίξουν κλήρο για να δουν ποιον θα θυσιάσουν στο δράκο. Ο κλήρος πέφτει στην όμορφη Βασιλοπούλα του χωριού. Έτσι πήγαν την Βασιλοπούλα στην τρύπα του δράκου. Καθώς καθόταν και βαριαναστέναζε φάνηκε ένα παλικάρι πάνω στο άλογο του. Ήταν ο Άι Γιώργης. Σκότωσε το δράκο και το νερό ξεκίνησε να κυλάει ξανά στο χωριό. Η Βασιλοπούλα για να τον ευχαριστήσει του ζήτησε να πάει στο βασιλιά και να πάρει δώρα για το καλό που έκανε. Εκείνος δεν δέχτηκε τίποτα, αυτό που της ζήτησε ήταν να φτιάξει μια εκκλησία με το όνομα του και μια εικόνα με εκείνον καβάλα στο άλογο του να σκοτώνει το δράκο και κοντά του να είναι εκείνη.

Του Αγίου Γεωργίου

Αγιώργη Αγιώργη αφέντη μου, σε γρίβο καβαλάρης το θαύμα όπου έκανες εγώ θα μολογήσω για τούτο τ' άγριο θεριό το δράκο το μεγάλο σταλιά νερό δεν άφηνε να πιουν στο πανηγύρι θέλει να φάει άνθρωπο και το νερό ν' αφήσει. Και ρίξαν την πολυψηφιά το τίνος θε να πέσει κι ο κλήρος πάεισε κι έπεσε σε μια Βασιλοπούλα Την πήγαν και την άφησαν κοντά από το δράκο εκεί ένας νιος εφάνηκε καβάλα στ' άλογο του Κόρη γιατί θλίβεσαι και βαριαναστενάζεις;
Φεύγα παιδί μου από 'δω να μη σε φάει ο δράκος.
και το στοιχιά ξεκίνησε την κόρη για να φάει.
Κι ο Άγιος τον κυνήγησε και σκότωσε τον δράκο
και το νερό ξεκίνησε και τα γλυκά ποτάμια.
Έλα παιδί μ' στο Βασιλιά δώρα να σου χαρίσει.
Να πας κόρη μ' στο σπίτι σου, να πας στον Βασιλιά σου
να πεις κόρη μ' της μάνας σου, να πεις του Βασιλιά σου,
εγώ το δράκο σκότωσα και είμαι ο Αγιώργης.
Να φτιάξεις κόρη μ' μια Εκκλησιά να φτιάξεις τον Αγιώργη
να φτιάξεις την εικόνα μου καβάλα στ' άλογο μου
με το σπαθί στο χέρι μου το δράκο να σκοτώνω
και σε κόρη μ' να κάθεται κοντά 'πό τ' άλογο μου
και να δοξάζετε τον Χριστό και να τον προσκυνάτε.

Τραγούδι του Καγκελάρη Παπαδατών

Λαμπρινή Σιντόρη

Σεβασμός

Ένα από τα κυριότερα αγαθά – συστατικά μιας αληθινής φιλίας είναι ο σεβασμός, ο οποίος αποτελεί μια από τις σημαντικότερες ανθρώπινες ανάγκες για την θεμελίωση των διαπροσωπικών σχέσεων. Τι είναι άραγε σεβασμός? Υπάρχει σεβασμός στις μέρες μας? Και αν ναι από πού τον αντλούμε? Αυτά τα ερωτήματα εντοπίζονται ακόμα και στην μικρότερη κοινωνία την σχολική και θα προσπαθήσουμε να τα αποσαφηνίσουμε.

Αρχικά, με τον όρο «σεβασμός» εννοούμε τη βαθιά υπακοή – εκτίμηση προς τους συνανθρώπους μας. Βέβαια, αν προσέξουμε με παρατηρητικότητα γύρω μας ότι όλοι δεν δείχνουμε τον κατάλληλο σεβασμό. Ένα απλό παράδειγμα είναι, όταν ο/η καθηγητής προσπαθεί να παραδώσει μάθημα και υπάρχουν άτομα

που θέλουν να παρακολουθήσουν και εμποδίζονται από την λαθεμένη συμπεριφορά των συμμαθητών τους, απέναντι στο καθηγητή αλλά και προς τους μαθητές που επιθυμούν να συμμετάσχουν στο μάθημα.

Όπως επίσης, ανάλογη πρέπει να είναι και η συμπεριφορά μας όταν για παράδειγμα, στο λεωφορείο κύριος/α ηλικιωμένος μήπως θα πρέπει να του παραχωρηθεί κάποια θέση?

Διαπιστώνουμε ότι ο σεβασμός μπορεί να βρεθεί σε απλά καθημερινά πράγματα και που ίσως δεν τον θεωρούμε και απαραίτητο. Θα μπορούσαμε επίσης, να πούμε ότι ο σεβασμός δεν είναι θέμα καθαρά παιδείας – μόρφωσης, είναι μια ανάγκη που πλάθεται μέσα κατ' αρχήν από την οικογένεια, η οποία δημιουργεί σταθερές προσωπικότητες. Αναντίρρητα, οι μεγαλύτεροι με τον τρόπο τους πρέπει να μας διδάσκουν τον σεβασμό ώστε να μπορέσουμε να καταλάβουμε την διαχρονική του αξία.

Βαλεντίνη Κοκκίνη

Το Χορευτικό των Παπαδατών

Οι χοροί εξέφραζαν πάντοτε τα αισθήματα και τα συναισθήματα των λαών. Ο ρυθμός, το ύφος, η μουσική, τα τραγούδια, η ενδυμασία, οι κινήσεις αποτελούν ενιαίο σύνολο. Στο παρελθόν αυτά τα στοιχεία συνδέονται άμεσα με την καταγωγή, τα ήθη, τα έθιμα, την ιστορία, τον τρόπο ζωής, το κλίμα, τις κοινωνικές αντιλήψεις, την γεωγραφική θέση και την οικονομία κάθε λαού. Οι χοροί αντικατοπτρίζουν την εθνική μας παράδοση και ταυτόχρονα εκφράζουν τις κατά τόπους ιδιαιτερότητες. Κάθε περιοχή έχει τους δικούς της χορούς. Κάθε τόπος έχει τα δικά του τραγούδια και τους δικούς του χορούς. Τα τραγούδια πάντα εξέφραζαν τη χαρά, τη λύπη, την ευτυχία. Τα τραγούδια χορεύονται και τραγουδιούνται συνήθως σε γάμους, βαπτίσεις, πανηγύρια και άλλες τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Το να ξέρει να χορεύει κάποιος πιστεύω ότι είναι καλό, αφού ο χορός αντιπροσωπεύει ένα τμήμα της ιστορίας του τόπου του. Μου αρέσει να χορεύω και να συμμετέχω στις διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις. Αισθάνομαι αμήχανα όταν δεν ξέρω ορισμένους χορούς. Θα ήθελα να ξέρουν όλοι οι άνθρωποι παραδοσιακούς χορούς. Μερικοί προσπαθούν το γεγονός αυτό με γεμίζει αισιοδοξία.

Γι αυτό άλλωστε συμμετέχω και στο χορευτικό του χωριού μας πουεΐναι μια κίνηση από τις γυναίκες και τα παιδιά του χωριού να ξεφύγουν από την ρουτίνα της καθημερινότητας αλλά και να αναπτύξουν το ταλέντο τους. Διδάσκων καθηγητής είναι ο κ. Βαγγέλης Μπαΐλης από διπλανό χωριό, ο οποίος προσπαθεί κάθε φορά που έχουμε χορό να μαθαίνουμε διάφορους χορούς όχι μόνο από την Ήπειρο αλλά και γενικότερα από όλη την Ελλάδα. Βέβαια, μέσα από κάθε χορό μαθαίνουμε και την ιστορία αυτού του τόπου. Καλό θα ήταν να αναφερθεί ότι το παιδικό τμήμα απαρτίζεται από ελάχιστα παιδιά αλλά γίνεται πολύ μεγάλη προσπάθεια από όλα τα μέλη του. Σημαντική πρόοδος έχει γίνει στο τμήμα των γυναικών που φέτος είναι δεύτερη χρονιά λειτουργίας του. Αναφέρονται ορισμένοι από τους χορούς που διδασκόμαστε από διάφορες περιοχές της Ελλάδας.

Να σαν τα νιάτα δυο φορές

Δημοτικό Τραγούδι

Ωρέ να σαν τα νιάτα να σαν τα
νιάτα πουλί μου δυο φορές
Να σαν τα νιάτα δυο φορές τα
γηρατιά, τα γηρατιά καμιά.

Ωρέ να ξανανιώσω,
να ξανανιώσω πουλί μου μια φορά
Να ξανανιώσω μια φορά
να γίνω παλικάρι

Ωρέ να βάνω το φε,
να βάνω το φεσάκι μου
Να βάνω το φεσάκι μου
να βγαίνω στο παζάρι.

Ιωάννης Μπατσούλης

Συρτός, Σούστα, Ικαριώτικος (Ν. Αιγαίου), Μπάλος (Ν. Ιονίου), Ζωναράδικος (Θράκη), Ζαγορίσιος, Συρτός στα τρία, Παγωνίσσιος, Παλαμάκια (Ήπειρος), Μπεράτι, Καγγέλι (Θεσσαλία), Ζεϊμπέκικο, Ομάλ, Τικ (Μονό-Διπλό), Κότσαρι (Πόντος), και Σαρακατσάνικα. Αν και βέβαια, ο καλαματιανός, ο Τσάμικος, το Χασάπικο και το Χασαποσέρβικο χορεύονται σε όλα τα μέρη της Ελλάδος.

Αυτοί είναι ένα μικρό δείγμα από όλη την προσπάθεια μας.

Βαλεντίνη Κοκκίνη

Έθιμα της Μεγάλης Βδομάδας

Καθώς έβλεπα την γιαγιά μου να μαζεύει τα αυγά την ρώτησα γιατί δεν κάνει να τα τρώμε κατά την διάρκεια της Σαρακοστής και εκείνη μου απάντησε πως τα χρειαζόμαστε για την πραγματοποίηση του εθίμου της Μ. Πέμπτης. Έτσι την ρώτησα αν μπορούσε να μου πει κάποια πράγματα για τις εργασίες που γινόταν την Μ. Εβδομάδα.

Μ. Δευτέρα – Μ. Τρίτη

Οι άντρες ολοκλήρωναν τις εργασίες τους και φρόντιζαν, να εξοικονομήσουν εκείνα τα αγαθά που χρειάζεται η οικογένεια για τις ημέρες του Πάσχα. Οι γυναίκες ολοκλήρωναν την καθαριότητα και το ασβέστωμα του σπιτιού, το πλύσιμο των ρούχων και των σκεπασμάτων.

Μ. Πέμπτη

Αυτή ημέρα ήταν ξεχωριστή. Ήταν η μέρα που γινόταν η ανακομιδή των λειψάνων από τους νεκρούς. Οι υπόλοιπες νοικοκυρές τις δουλειές που τους είχαν απομείνει. Το βάψιμο των αυγών είχε σειρά. Οι γυναίκες μάζευαν όλη την Σαρακοστή αυγά. Για τα αυγά πίστευαν ότι κλείνουν μέσα τους τη ζωή και τη συνέχεια αυτής

Μ. Παρασκευή

Εκείνη την ημέρα κανένας για κανέναν λόγο δεν δούλευε. Από το πρωί τα παιδιά πήγαιναν στην εκκλησία για τον στολισμό του επιταφίου. Ο επιτάφιος έπρεπε να γινόταν κάθε χρόνο πιο καλοστολισμένος από τις προηγούμενες φορές.

Λαμπρινή Σιντόρη

Λαϊκές εκφράσεις και από πού προέρχονται

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος, του Παναγιώτη Κοκκίνη

ΜΥΡΙΖΩ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΟΥ

Η φράση προέρχεται από την αρχαία τελετουργική συνήθεια, κατά την οποία οι ιέρειες των μαντείων βουτούσαν τα δάχτυλά τους σ' ένα υγρό με βάση το δαφνέλαιο, τις αναθυμιάσεις του οποίου εισέπνεαν καθώς τα έφεραν κατόπιν κοντά στη μύτη τους και μ' αυτό τον τρόπο έπεφταν σ' ένα είδος καταληψίας κατά την οποία προμάντευαν τα μελλούμενα.

ΑΥΓΑ ΣΟΥ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ;

Τη λέμε δε, όταν βλέπουμε κάποιον να γελά χωρίς λόγο και αφορμή. Μια φορά το χρόνο, οι Ρωμαίοι γιόρταζαν, για να τιμήσουν την Αφροδίτη και το Διόνυσο, μ' έναν πολύ τρελό και παράξενο τρόπο: Κάθε 15 Μαΐου, έβγαινε ο λαός στις πλατείες και άρχιζε τον «πετροπόλεμο» με... αυγά μελάτα!

Χιλιάδες αυγά ξοδεύονταν εκείνη την ημέρα για διασκέδαση κι ο κόσμος γελούσε ξεφρενιασμένα. Τα γέλια αυτά εξακολουθούσαν για βδομάδες ολόκληρες. Στη γιορτή αυτή δεν έπαιρναν μέρος μονάχα οι πολίτες, που ήταν κατώτερης κοινωνικής θέσης, αλλά και ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, στρατηγοί, άρχοντες, Ρωμαίες δεσποινίδες και αυτοκράτορες καμιά φορά.

Παράδειγμα ο «αυγοπόλεμος» ήταν μια από τις μεγάλες αδυναμίες του Νέρωνα, που πετούσε αυγά στους αξιωματικούς και τους ακόλουθους των ανακτόρων του, χωρίς να είναι η μέρα της γιορτής των αυγών. Στο Βυζάντιο φαίνεται πως η γιορτή έγινε της μόδας, για πολύ λίγο διάστημα όμως. Σε πολλά βυζαντινά κείμενα, αναφέρεται συχνά, αλλά μόνο με δύο - τρία λόγια. Έτσι από το περίεργο αυτό έθιμο - που η αιτία του χάνεται στα βάθη των αιώνων - έμεινε η ερωτηματική φράση: «αυγά σου καθαρίζουνε;».

ΤΑ ΚΡΕΜΑΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΚΟΡΑ

Οι αρχαίοι είχαν και αυτοί τα τυχερά τους παιχνίδια. Και ζάρια έπαιζαν και κότσια, αλλά και κοκορομαχίες διοργάνωναν. Όπως ακριβώς και σήμερα σε διάφορα κράτη, έβαζαν δύο γυμνασμένους κοκόρους να μαλώσουν και άρχιζαν τα στοιχήματα, ποιός κόκορας θα νικούσε. Τα στοιχήματα φαίνεται πως άρεσαν στους αρχαίους. Έτσι, πάνω στους κοκόρους στοιχηματίζοντας, κρεμούσαν πολλές φορές περιουσίες. Στον κόκορα κρεμούσαν τα χρήματά τους και όπως συμβαίνει συνήθως με τους παίχτες, τα έχαναν. Από τα αρχαία, λοιπόν, χρόνια και από τις κοκορομαχίες, μας έμεινε και η φράση « τα κρέμασε στον κόκορα », που λέμε μέχρι και σήμερα με την ίδια σημασία.

ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΑΛΟΓΑ

Όταν κάποιος σε μία συζήτηση μας λέει πράγματα με τα οποία διαφωνούμε ή μας ακούγονται παράλογα, συνηθίζουμε να λέμε: “Μα τί είναι αυτά που μου λες? Αυτά είναι αηδίες και πράσσειν άλογα!”. Το “πράσσειν άλογα” λοιπόν, δεν είναι πράσινα άλογα όπως πιστεύει πολύς κόσμος, όπως τα μικρά μου πόνι, αλλά αρχαία ελληνική έκφραση.

Προέρχεται εκ του ενεργητικού απαρεμφάτου του ρήματος “πράττω” ή/και “πράσσω” (τα δύο τ, αντικαθίστανται στα αρχαία και από δύο σ), που είναι το “πράττειν” ή/και “πράσσειν” και του “άλογο” που είναι ουσιαστικά το ουσιαστικό “λόγος”=λογική (σε μία από τις έννοιες του) με το α στερητικό μπροστά.. Α-λογο=παράλογο =>Πράσσειν άλογα, το να κάνει κανείς παράλογα πράγματα.

Κώστας Καρυωτάκης

Γεννήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1896 στην Τρίπολη. Θεωρείται ως ο κυριότερος εκφραστής της σύγχρονης λυρικής ποίησης και τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα γλώσσες. Η ποίησή του διδάσκεται σε αρκετά Πανεπιστήμια της Ελλάδας αλλά και του εξωτερικού...Από το 1912 δημοσιεύει ποιήματα σε διάφορα παιδικά περιοδικά. Αφού πήρε το δίπλωμα της Νομικής Σχολής των Αθηνών, διορίστηκε υπάλληλος στη Νομαρχία Θεσσαλονίκης. Η ελεύθερη φύση του δεν μπορούσε να δεχθεί την γραφειοκρατία της κρατικής μηχανής, την όποια και καυτηριάζει όποτε μπορεί.

Το Φεβρουάριο του 1919 εκδίδει την πρώτη του συλλογή: "Ο πόνος των ανθρώπων και των πραγμάτων", η οποία τυγχάνει αδιάφορης ή υποτιμητικής κριτικής. Τον ίδιο χρόνο εκδίδει μαζί με τον φίλο του Άγη Λεβέντη (με τα ψευδώνυμα Μίμης Χλαπάτσας και Νίκος Τσαπατσουλίας, αντίστοιχα) το σατιρικό περιοδικό "Η Γάμπα", που παρά την επιτυχία του κυκλοφόρησε μόνο σε έξι τεύχη γιατί η αστυνομία απαγόρευσε την έκδοσή του. Το 1924 ταξιδεύει στο εξωτερικό, στην Ιταλία και τη Γερμανία.

Οι πιτσιρίκοι

Ποίημα του Καρυωτάκη

Αισιοδοξία

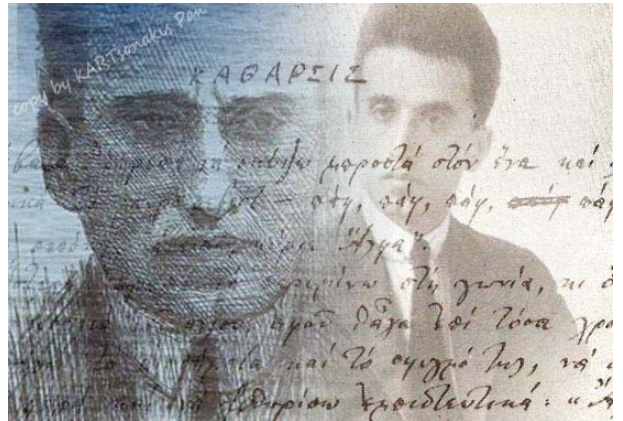
Ας υποθέσουμε πως δεν έχουμε φτάσει
στο μαύρο αδιέξοδο, στην άβυσσο του νου.
Ας υποθέσουμε πως ήρθανε τα δάση
μ' αυτοκρατορικήν εξάρτηση πρωινού
θριάμβου, με πουλιά, με το φως τ' ουρανού,
και με τον ήλιο όπου θα τα διαπεράσει.

Ας υποθέσουμε πως είμαστε κει πέρα,
σε χώρες άγνωστες, της δύσης, του βορρά,
ενώ πετούμε το παλτό μας στον αέρα,
οι ξένοι βλέπουνε περίεργα, σοβαρά.
Για να μας δεχθεί κάποια λαίδη τρυφερά,
έδιωξε τους υπηρέτες της ολημέρα.

Ας υποθέσουμε πως του καπέλου ο γύρος
άξαφνα εφάρδυνε, μα εστένεψαν, κολλούν,
τα παντελόνια μας και, με του πτερονιστήρος
το πρόσταγμα, χιλιάδες άλογα κινούν.
Πηγαίνουμε -- σημαίες στον άνεμο χτυπούν --
ήρωες σταυροφόροι, σωτήρες του Σωτήρος.

Ας υποθέσουμε πως δεν έχουμε φτάσει
από εκατό δρόμους, στα όρια της σιγής,
κι ας τραγουδήσουμε, -- το τραγούδι να μοιάσει
νικητήριο σάλπισμα, ξέσπασμα κραυγής --
τους πυρρούς δαίμονες, στα έγκατα της γης,
και, ψηλά, τους ανθρώπους να διασκεδάσει.

Το Δεκέμβριο του 1927 κυκλοφορεί η τελευταία του συλλογή, "Ελεγεία και Σάτιρες". Το Φεβρουάριο του 1928 ο Καρυωτάκης αποσπάται στην Πάτρα και τον Ιούνιο στην Πρέβεζα. Από εκεί στέλνει απελπισμένα γράμματα σε συγγενείς και φίλους, περιγράφοντας την αθλιότητα που κυριαρχεί σ' αυτήν την πόλη (χαρακτηριστικό το ποίημα ΠΡΕΒΕΖΑ). Στις 20 Ιουλίου πηγαίνει στο Μονολίθι και γυμνός πέφτει στην θάλασσα προσπαθώντας - επί δέκα ώρες - να πνιγεί, μάταια όμως γιατί ήταν καλός κολυμβητής. Το πρωί, γυρνώντας σπίτι του, πίνει ήρεμος το γάλα που του προσφέρει η σπιτονοικοκυρά του, ξαναφεύγει, αγοράζει ένα περίστροφο και πάει σ' ένα καφεενάκι, όπου φυτεύει μια σφαίρα στην καρδιά του το απόγευμα της 21ης Ιουλίου.

Ιωάννης Μπατσούλης

Ένα τραγούδι . . .

Νοσταλήσαμε το καλοκαίρι . . .

Αύγουστος

Μουσική/Στίχοι: **Παπάζογλου Νίκος**

Μα γιατί το τραγούδι να 'ναι λυπητερό
με μιας θαρρείς κι απ' την καρδιά μου ξέκοψε
Κι αυτή τη στιγμή που πλημμυρίζω χαρά
ανέβηκε ως τα χείλη μου και μ' έπνιξε
Φυλάξου για το τέλος θα μου πεις

Σ' αγαπάω, μα δεν έχω μιλά να στο πω
κι αυτός είναι ένας καημός αβάσταχτος
Λιώνω στον πόνο, γιατί νιώθω κι εγώ
Ο δρόμος που τραβάμε είναι αδιάβατος
Κουράγιο θα περάσει, θα μου πεις

Πώς μπορώ να ξεχάσω τα λυτά της μαλλιά
την άμμο που σαν καταρράκτης έλουζε
Καθώς έσκυβε επάνω μου, χιλιάδες φιλιές
διαμάντια που απλόχερα μου χάριζε
Θα πάω, κι ας μου βγει και σε κακό

Σε ποιάν έκσταση απάνω, σε χορό μαγικό
μπορεί ένα τέτοιο πλάσμα να γεννήθηκε
Από ποιο μακρινό αστέρι είναι το φως
που μες στα δυο της μάτια πήγε κρύφτηκε
κι εγώ ο τυχερός που το 'χει δει

Μες στο βλέμμα της ένας τόσο δα ουρανός
αστράφτει, συννεφιάζει, αναδιπλώνεται
Μα σαν πέφτει η νύχτα, πλημμυρίζει με φως
φεγγάρι αυγουσιάτικο υψώνεται
και φέγγει από μέσα η φυλακή

Κατερίνα Κίτσιου

Γελοιογραφία

Από το βιβλίο " Αιωνιότητα είναι θα περάσει"
του Αρκά

Νίκος Χρήστου